

Arrest

nr. 291 244 van 29 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2013 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 20 december 2013 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 27 oktober 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens beslist om aan de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Op 13 januari 2021 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Op 26 juli 2021 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 februari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 februari 2023 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2021 werd ingediend door:

*B., I. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit Servië
geboren te B. (...) op (...).1985
Laatst gekende adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 22.08.2013 een VIB in België in. Op 20.12.2013 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Zweden bevoegd was voor het behandelen van het VIB. Betrokkene was immers van Zweden via Duitsland naar België gereisd. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en diende zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van Zweden. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.01.2014. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Zweden te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier -na een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25.10.2019 - op 25.10.2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 27.02.2020 een negatieve beslissing, vier maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bijhorend bevel het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Van een langdurige asielpcedure kan geen sprake zijn. Betrokkene diende namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.01.2014. Doordat hij dit nagelaten heeft te doen, verliep het overnameakkoord met Zweden. Daardoor verkreeg hij 25.10.2019 de kans op een tweede gehoor bij DVZ en een verdere afhandeling van zijn VIB door de bevoegde instanties.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw N., R. (...), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Daarnaast verblijven er ook een broer, zus en neven van betrokkene in België. Hij beroept zich hiervoor op art 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: 'De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen'. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat in het administratief dossier een woonvaststelling zit van 04.11.2022 waaruit blijkt dat betrokkene niet meer op hetzelfde adres woont als zijn partner, er is vandaag dus ook al sprake van een tijdelijke scheiding.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij hier jarenlang zijn leven hebben opgebouwd en zich uitermate ingezet zou hebben om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat hij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene familieleden heeft op het Belgische grondgebied, echter is er geen sprake van samenwonen en dus van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het

bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een getuigenverklaring van een voormalige buurman voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d. d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van state dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene schrik heeft te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende of vernederende behandeling in zijn herkomstland en het bijgevolg inroepen van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het argument dat het gezien de situatie omtrent corona reizen een zeker risico zou inhouden en dat reizen zou worden afgeraden kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat er geen internationale vluchten naar Servië meer worden uitgevoerd omwille van de corona maatregelen waardoor zijn mobiliteit ernstig beperkt zou worden. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft gehad voor het reizen, toont betrokkene niet aan dat hij vruchteloze pogingen zou ondernomen hebben om naar Servië terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Ook toont betrokkene niet aan dat hij in Servië geen hygiënische voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen waardoor hij daar een hoger risico op corona zou lopen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tot slot, wat betreft de uitspraken van de Directeur van Vreemdelingenzaken, er dient opgemerkt te worden dat de reden die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Voor wat zijn tewerkstelling bij onder andere firma A. M. (...) en BVBA L. (...) betreft, dient er opgemerkt

te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 27.02.2020 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2013 in België verblijft, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij geen kans onbenut zou laten zijn Nederlands te perfectioneren, dat hij een arbeidsbelofte voorlegt bij Bouwmeester M. (...), dat betrokkene positieve getuigenissenverklaring voorlegt van zijn buurman en partner, dat betrokkene verschillende loonfiches voorlegt en aanslagbiljet, alsook een inschrijvingsattest Tempo-team en VDAB) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

Op 15 februari 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 21 februari 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam:	B., I. (...)
geboortedatum:	(...).1985
geboorteplaats:	B. (...)
nationaliteit:	Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 6 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen

Het gezins- en familieleven : betrokkene woont niet meer samen met zijn partner, het gaat slechts om een tijdelijke scheiding met zijn opgebouwde sociale en familiale relaties.

De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14

februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Verzoeker haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoeker gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verzoeker geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven. Dat hij in die tijd zijn centrum van belangen heeft opgebouwd op het grondgebied. Dat hij zich uitermate heeft ingezet om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij heeft een duurzame relatie met een vrouw die een geldig verblijf heeft in België en hij heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die bereid zijn hem te steunen en te helpen. Dat verzoeker dan ook is overgegaan tot verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en bijgevolg België als zijn thuisland beschouwt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoeker komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoeker. Dat de integratie van verzoeker belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker gedurende de behandeling van zijn aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot zijn sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk."

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn hu is en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe."

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van betrokkenen zullen leiden.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft. Dat hij in die tijd zijn centrum van belangen heeft opgebouwd op het grondgebied. Dat hij zich uitermate heeft ingezet om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij heeft een duurzame relatie met een vrouw die een geldig verblijf heeft in België en hij heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die bereid zijn hem te steunen en te helpen. Dat verzoeker dan ook is overgegaan tot verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en bijgevolg België als zijn thuisland beschouwt.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoeker echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproporionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker.

Dat verwerende partij niet voldoende motiveert waarom zijn sociale binding in België geen bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot zijn sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproporionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door

geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, zijn integratie en de aangehaalde middelen van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land om zijn situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.4. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de drie middelen tezamen onderzocht.

2.4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoeker aangebrachte elementen worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de gemachtigde heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de motieven wordt met name verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, dit is artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoeker geen kinderen heeft, dat hij niet meer samenwoont met zijn partner, dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding met zijn opgebouwde sociale en familiale relaties en dat er geen medische elementen worden aangehaald waardoor de verzoeker niet zou kunnen reizen. Hieruit leidt de gemachtigde af dat er geen elementen aanwezig zijn die problemen opleveren voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt er in de tweede bestreden beslissing nog op gewezen dat, indien de verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn of indien dit bevel niet verlengd wordt, de bevoegde politiediensten zich naar het adres van de verzoeker kunnen begeven en zij zullen controleren en vaststellen of de verzoeker daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien de verzoeker dan noch steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot de overbrenging naar het politiecommissariaat en de vasthouding met het oog op verwijdering.

De verzoeker dwaalt derhalve waar hij stelt dat de motieven die in de tweede bestreden beslissing zijn opgenomen beperkt blijven tot de enkele verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker toont niet aan waarom het geheel van de in de tweede bestreden akte opgenomen motieven niet zouden volstaan om tegemoet te komen aan het bepaalde in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Daarnaast kan tevens worden opgemerkt dat met de verwijzing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn niet verder geconcretiseerde kritiek dat de motivering van de bestreden beslissingen ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is en dat zij onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft die eraan ten grondslag liggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

2.4.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing uitmaakt, en van artikel 8 van het EVRM, dat door de verzoeker eveneens geschonden wordt geacht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager

beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.4.3. De verzoeker werpt op dat de eerste bestreden beslissing zich ertoe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoeker benadrukt dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, dat het louter zeer moeilijk moet zijn, wat volgens hem in deze zaak het geval is. De verzoeker betoogt dat de verweerder hier geen motivering voor heeft gegeven.

De buitengewone omstandigheden, waarin een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend, worden niet gedefinieerd in de wet. Zij worden door de Raad van State omschreven als *“omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Deze vaststelling wordt immers verder toegelicht als volgt:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 22.08.2013 een VIB in België in. Op 20.12.2013 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Zweden bevoegd was voor het behandelen van het VIB. Betrokkene was immers van Zweden via Duitsland naar België gereisd. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en diende zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van Zweden. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.01.2014. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Zweden te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier -na een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25.10.2019 - op 25.10.2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 27.02.2020 een negatieve beslissing, vier maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bijhorend bevel het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Van een langdurige asielprocedure kan geen sprake zijn. Betrokkene diende namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.01.2014. Doordat hij dit nagelaten heeft te doen, verliep het overnameakkoord met Zweden. Daardoor verkreeg hij 25.10.2019 de kans op een tweede gehoor bij DVZ en een verdere afhandeling van zijn VIB door de bevoegde instanties.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw N., R. (...), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Daarnaast verblijven er ook een broer, zus en neven van betrokkene in België. Hij beroept zich hiervoor op art 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: 'De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen'. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat in het administratief dossier een woonvaststelling zit van 04.11.2022 waaruit blijkt dat betrokkene niet meer op hetzelfde adres woont als zijn partner, er is vandaag dus ook al sprake van een tijdelijke scheiding.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij hier jarenlang zijn leven hebben opgebouwd en zich uitermate ingezet zou hebben om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat hij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene familieleden heeft op het Belgische grondgebied, echter is er geen sprake van samenwonen en dus van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een getuigenverklaring van een voormalige buurman voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de

verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d. d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van state dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene schrik heeft te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende of vernederende behandeling in zijn herkomstland en het bijgevolg invoeren van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het argument dat het gezien de situatie omtrent corona reizen een zeker risico zou inhouden en dat reizen zou worden afgeraden kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat er geen internationale vluchten naar Servië meer worden uitgevoerd omwille van de corona maatregelen waardoor zijn mobiliteit ernstig beperkt zou worden. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft gehad voor het reizen, toont betrokkene niet aan dat hij vruchteloze pogingen zou ondernomen hebben om naar Servië terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Ook toont betrokkene niet aan dat hij in Servië geen hygiënische voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen waardoor hij daar een hoger risico op corona zou lopen.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tot slot, wat betreft de uitspraken van de Directeur van Vreemdelingenzaken, er dient opgemerkt te worden dat de reden die betrokkene aanhaalt waarom hij, in die context, een verblijfsmachtiging zou moeten verkrijgen, nl. tewerkstelling, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Voor wat zijn tewerkstelling bij onder andere firma A. M. (...) en BVBA L. (...) betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 27.02.2020 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2013 in België verblijft, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij geen kans onbenut zou laten zijn Nederlands te perfectioneren, dat hij een arbeidsbelofte voorlegt bij Bouwmeester M. (...), dat betrokkene positieve getuigenissenverklaring voorlegt van zijn buurman en partner, dat betrokkene verschillende loonfiches voorlegt en aanslagbiljet, alsook een inschrijvingsattest Tempo-team en VDAB) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' een onjuiste of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven. Hij toont met zijn vage en niet op de concrete motivering van de eerste beslissing toegespitste kritiek niet aan dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat de gemachtigde bij zijn beoordeling hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld

2.4.4. De verzoeker erkent dat de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid heeft, doch hij stelt dat de verweerder rekening moet houden met de situatie en niet louter gebruik kan maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn. De verzoeker geeft aan dat de verweerder enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer, dit terwijl er anderzijds wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De verzoeker betoogt tevens dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, terwijl dit bevel om het grondgebied te verlaten hem wel dwingt om het land te verlaten. De verzoeker meent dat de verweerder zichzelf tegensprekt.

In dit verband kan het reeds volstaan op te merken dat nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen als zou de verweerder stellen dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit betoog van verzoeker is vreemd aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissingen en is daarom niet dienstig.

De verzoeker ziet ook een tegenstrijdigheid in de beoordeling van de verweerder, waar hij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een "halt aan de integratie" en anderzijds zegt dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering. Met dit laatste wordt volgens de verzoeker toegegeven dat er wel degelijk sprake is van een "halt aan de integratie". Dit standpunt van verzoeker kan evenmin worden bijgetreden. Indien de verzoeker daadwerkelijk, zoals hij aangeeft, volledig is geïntegreerd in België, mag wel degelijk in alle redelijkheid worden aangenomen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving deze integratie niet teniet doet of noemenswaardig beïnvloedt. Minstens toont verzoeker niet concreet aan waarom hierover in zijn geval anders zou moeten worden geoordeeld.

2.4.5. De verzoeker stelt dat hij artikel 3 van het EVRM in zijn machtigingsaanvraag van 26 juli 2021 heeft aangehaald. Hij betoogt voorts dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk de vrees voor een schending van voormelde bepaling, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. De verzoeker meent dat niet naar zijn specifieke situatie werd gekeken en dat een motivering hieromtrent ontbreekt.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband evenwel als volgt gemotiveerd:

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene schrik heeft te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende of vernederende behandeling in zijn herkomstland en het bijgevolg inroepen van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

De verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn kritiek dat zijn specifieke situatie niet werd bekeken en dat een motivering ontbreekt. De Raad benadrukt dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het

buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). In zijn machtigingsaanvraag van 26 juli 2021 had de verzoeker in verband met artikel 3 van het EVRM het volgende aangehaald:

“2) Schending van artikel 3 EVRM:

Verzoeker kan deze aanvraag niet richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M., dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Indien verzoeker voor een formaliteit zou dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijk of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een betekenise te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).”

In zijn machtigingsaanvraag van 26 juli 2021 heeft de verzoeker zodoende nergens concreet uiteengezet hoe zijn leven in gevaar zou zijn indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten dat hij geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers specifieke situatie, nu de verzoeker zelf nagelaten heeft om zijn specifieke situatie ook maar enigszins toe te lichten. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde hieromtrent in gebreke is gebleven.

2.4.6. De verzoeker betoogt dat bij de afweging van het particulier en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking dienen te worden genomen, dat men *in casu* dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet tot een loutere toepassing van de wet. Hij vervolgt dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften, voorzien in artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. De verzoeker meent dat, wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, en wanneer de administratieve handeling dus buitengewoon nadelig is voor de betrokkene, er wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen worden inroepen.

Verzoekers betoog kan niet worden aangenomen. Het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden houdt immers niet in dat de gemachtigde een belangenafweging moet doorvoeren in die zin dat hij zou moeten nagaan of de *“ongemakken”*, die voor de aanvrager voortvloeien uit de door artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene verplichting om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, al dan niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen van deze algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Om zich te kunnen beroepen op de uitzonderingsprocedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt het de aanvrager toe om aan te tonen dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Het gaat dus niet om *“ongemakken”* maar om concrete omstandigheden die maken dat het voor de betrokken aanvrager nagenoeg onmogelijk is om de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Hierbij is het niet van belang of de ongemakken die gepaard gaan met het indienen van de aanvraag in het buitenland al dan

niet opwegen tegen het doel en de gevolgen van het wettelijke voorschrift van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dient deze bovendien restrictief te worden toegepast.

De verzoeker leest voorts in de eerste bestreden beslissing dat de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet behandeld zouden worden. Hij brengt hier tegenin dat integratie zeer belangrijk is en wel degelijk een element vormt in de bepaling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. De verzoeker meent dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn integratie, en hij geeft aan dat, hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker leidt hieruit af dat de lange verblijfsduur *in casu* in aanmerking dient genomen te worden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag én in het kader van de ontvankelijkheid, omdat men van hem niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

De verzoeker benadrukt ook nog dat hij al geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven, dat hij in die tijd het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd op het grondgebied, dat hij zich uitermate heeft ingezet om zich te integreren, zowel op sociaal en economisch vlak, dat hij een duurzame relatie heeft met een vrouw die een geldig verblijf heeft in België en hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die bereid zijn om hem te steunen en te helpen en de verzoeker dan ook is overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en hij bijgevolg België als zijn thuisland beschouwt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de voornoemde elementen in rekening heeft gebracht in de ontvankelijkheidsfase, met name als volgt:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 22.08.2013 een VIB in België in. Op 20.12.2013 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Zweden bevoegd was voor het behandelen van het VIB. Betrokkene was immers van Zweden via Duitsland naar België gereisd. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en diende zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten van Zweden. Hij verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.01.2014. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Zweden te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier -na een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 25.10.2019 - op 25.10.2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 27.02.2020 een negatieve beslissing, vier maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bijhorend bevel het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Van een langdurige asielprocedure kan geen sprake zijn. Betrokkene diende namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.01.2014. Doordat hij dit nagelaten heeft te doen, verliep het overnameakkoord met Zweden. Daardoor verkreeg hij 25.10.2019 de kans op een tweede gehoor bij DVZ en een verdere afhandeling van zijn VIB door de bevoegde instanties.

(...)

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw N., R. (...), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Daarnaast verblijven er ook een broer, zus en neven van betrokkene in België. Hij beroept zich hiervoor op art 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel

met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: 'De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen'. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat in het administratief dossier een woonvaststelling zit van 04.11.2022 waaruit blijkt dat betrokkene niet meer op hetzelfde adres woont als zijn partner, er is vandaag dus ook al sprake van een tijdelijke scheiding.

(...)

Betrokkene beroept zich op het feit dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij hier jarenlang zijn leven hebben opgebouwd en zich uitermate ingezet zou hebben om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat hij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene familieleden heeft op het Belgische grondgebied, echter is er geen sprake van samenwonen en dus van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een getuigenverklaring van een voormalige buurman voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d. d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Door te herhalen dat hij al geruime tijd in België verblijft, dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft opgebouwd, dat hij zich heeft ingezet om zich te integreren zowel op sociaal als op economisch vlak, dat hij een duurzame relatie heeft met een vrouw die een geldig verblijf heeft in België en hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, weerlegt, noch ontkracht de verzoeker voormelde

motieven waaruit blijkt dat met deze aangehaalde elementen wel degelijk rekening werd gehouden, doch zij niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Het gegeven dat deze aangehaalde omstandigheden niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. In die zin kan de verzoeker geenszins gevolgd worden waar hij betoogt dat de verweerder met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Met zijn betoog toont de verzoeker niet aan dat de motieven in de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch toont hij aan dat bepaalde door hem aangehaalde relevante omstandigheden van zijn individueel geval niet in aanmerking werden genomen of dat er niet is overgegaan tot een individuele toetsing.

In zoverre dat de verzoeker met zijn betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

De verzoeker verwijst nog naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007, dat hij thans bij zijn verzoekschrift voegt en waarin zou zijn beslist dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak zou geen rekening zijn gehouden met de integratie en de verblijfsduur tijdens de onwettige verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode en de Raad zou geoordeeld hebben dat deze manier van handelen, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat de verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat jaren van onwettig verblijf eveneens door de Dienst Vreemdelingenzaken in overweging moet genomen worden bij de beoordeling. De verzoeker concludeert dat dit arrest aantoonde dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België.

Dienaangaande merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien blijkt niet dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van verzoeker tijdens de onwettige verblijfsperiode, zodat een verwijzing naar een arrest van 29 oktober 2007 van de Raad in die zin hoe dan ook niet dienstig is.

Waar de verzoeker betoogt dat de lange verblijfsduur *in casu* niet enkel in aanmerking dient genomen te worden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, maar ook in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van hem niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, wordt er vooreerst op gewezen dat de verweerder de door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk heeft verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag in het licht van de verblijfsduur zich niet opdrong.

Daarnaast blijkt dat de verweerder als volgt heeft gemotiveerd dat het lange verblijf van de verzoeker in België een element is dat het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2013 in België verblijft, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij geen kans onbenut zou laten zijn Nederlands de perfectioneren, dat hij een arbeidsbelofte voorlegt bij Bouwmeester M. (...), dat betrokkene positieve getuigenissenverklaring voorlegt van zijn buurman en partner, dat betrokkene verschillende loonfiches voorlegt en aanslagbiljet, alsook een inschrijvingsattest Tempo-team en VDAB) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft in een arrest van 9 december 2009, met nummer 198.769, het volgende geoordeeld: *“dat de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoeker toont niet aan dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoeker betoogt dat de verweerder niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, benadrukt de Raad voorts dat de eerste bestreden beslissing de ontvankelijkheidsprocedure van de aanvraag betreft, waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die eraan in de weg zouden staan dat de verzoeker zijn aanvraag via de geëigende weg kan indienen. De verweerder hoeft zich thans nog niet uit te spreken over de kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging nadat de aanvraag in het land van herkomst van de verzoeker wordt ingediend. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en dient dus niet te worden onderzocht of de door de verzoeker ingeroepen elementen van integratie en lang verblijf een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Wanneer hij de aanvraag indient via de reguliere procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde trouwens eveneens in beroep laten toetsen.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert voorts niet dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad herhaalt dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. De verzoeker toont niet aan, het weze herhaald, waarom de elementen van integratie en lang verblijf, in tegenstelling tot wat geoordeeld wordt in de eerste bestreden beslissing, hem wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

De verzoeker verwijst nog naar 's Raad arrest met nummer 245 117 van 30 november 2020 en benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. De verzoeker betoogt dat de vaststelling dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn lang illegaal verblijf niet volstaat en er moet worden onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn lang verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De arresten van de Raad kennen echter geen precedentenwerking. Bovendien blijkt uit een lezing van de eerste bestreden beslissing niet dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld dat de lange duur van het verblijf van de verzoeker niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat hij hier zelf voor verantwoordelijk zou zijn. Verzoekers betoog terzake is dan ook niet dienstig.

De verzoeker verwijst eveneens naar 's Raads arrest met nummer 237 116 van 18 juni 2020. Ook van dit arrest gaat geen precedentenwerking uit, zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu de verzoeker zelf aanvoert dat het in de zaak waarnaar hij verwijst gaat over een persoon die bijna dertig jaar op legale wijze in België verblijft, terwijl de verzoeker nooit gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Daarnaast blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat in de voorliggende zaak wel degelijk ook een belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- en familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd.

Waar de verzoeker nog verwijst naar “de instructies”, kan de Raad slechts vermoeden dat hij doelt op “de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld” (de instructie van 19 juli 2009). Deze instructie werd evenwel door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verweerder er uiteraard geen toepassing van maken. Het standpunt van de verzoeker, dat deze instructies *de facto* nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijft ongestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

2.4.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissingen. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30)

De verzoeker verwijst naar een duurzame relatie die hij heeft met een vrouw die een geldig verblijf heeft in België.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw N., R. (...), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Daarnaast verblijven er ook een broer, zus en neven van betrokkene in België. Hij beroept zich hiervoor op art 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: 'De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen'. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat in het administratief dossier een woonvaststelling zit van 04.11.2022 waaruit blijkt dat betrokkene niet meer op hetzelfde adres woont als zijn partner, er is vandaag dus ook al sprake van een tijdelijke scheiding."

In de tweede bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Het gezins- en familieleven : betrokkene woont niet meer samen met zijn partner, het gaat slechts om een tijdelijke scheiding met zijn opgebouwde sociale en familiale relaties."

Daarnaast verwijst de verzoeker ook naar zijn privéleven in België.

De verzoeker werd echter nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar

het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers privéleven als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

*Betrokkene beroept zich op het feit dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij hier jarenlang zijn leven hebben opgebouwd en zich uitermate ingezet zou hebben om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Hij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat hij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene familieleden heeft op het Belgische grondgebied, echter is er geen sprake van samenwonen en dus van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een getuigenverklaring van een voormalige buurman voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM*

(EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d. d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

De kritiek, dat er geen rekening werd gehouden met de situatie van de verzoeker, mist dan ook feitelijke grondslag. Het privé- en gezinsleven van de verzoeker werd immers wel degelijk in de beoordeling betrokken en maakte het voorwerp uit van een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker betwist niet dat hij niet meer op hetzelfde adres als zijn partner woont, zoals blijkt uit de woonstvaststelling van 4 november 2022, en hij betwist aldus evenmin dat er op het moment van de bestreden beslissing reeds sprake was van een tijdelijke scheiding.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker nooit gemachtigd of gerechtigd werd op een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven opbouwen. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*).

In verband met een privéleven dat in precair of onregelmatig verblijf is opgebouwd, oordeelde het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

De verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de thans opgelegde terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet.

Ten aanzien van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de op dezelfde dag genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

De verzoeker herhaalt slechts dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, dat hij hier een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij hier zijn centrum van belangen heeft opgebouwd, dat hij zich uitermate heeft ingezet om te integreren op sociaal en economische vlak, dat hij een duurzame relatie heeft met een vrouw die een geldig verblijf heeft in België en dat hij de taal, zeden en gewoonten heeft verinnerlijkt en België als zijn thuisland beschouwt. Hij poneert vervolgens dat een terugkeer naar het land van herkomst voor verschillende maanden niet proportioneel is met zijn recht op een

gezinsleven. Hiermee toont hij echter nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling, zoals hierboven uiteengezet, zijn persoonlijke en sociale belangen disproportioneel heeft afgewogen tegen het algemene belang.

De verzoeker maakt met zijn vage betoog en zijn loutere aannames niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- of gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een concrete disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond. De verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708) en dat de verzoeker op zich niet betwist dat hij en zijn partner niet langer samenwonen op hetzelfde adres.

Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde bij het treffen van de thans bestreden beslissingen de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4.8. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt dat het tegen alle redelijkheid ingaat om hem na jaren verblijf in België alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoeker meent dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd ten opzichte van hem en dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Het bestuur moet hierbij ook de wet respecteren, en dus in eerste instantie nagaan of er buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Indien wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen en de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, blijkt niet dat de verblijfsrechtelijke aanspraken van de betrokken aanvrager op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten verhindert de aanvrager niet om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te verblijven, van zodra hij voldoet aan de vereiste binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Het enkele gegeven dat de verweerder tot hertoe nooit de stap heeft gezet om de verzoeker gedwongen te verwijderen van het grondgebied, betekent nog niet dat hij in zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk heeft gehandeld of hij niet langer vermocht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij daadwerkelijk is verhinderd om in de huidige omstandigheden terug te keren naar het land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geëigende procedure.

De Raad ziet verder niet in waarom het gegeven, dat de behandeling van de voorliggende aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat jegens de verzoeker een "*algemeen gedoogbeleid*" zou moeten worden gevoerd. De verzoeker toont met zijn betoog ook niet aan dat de behandelingsduur van zijn aanvraag onredelijk lang was, rekening houdende met het gegeven dat elke aanvraag aan een individueel onderzoek dient te worden onderworpen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen een aanvraag, die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werd ingediend, moet worden behandeld en dat een eventuele lange behandelingstermijn van de aanvraag daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Bovendien veranderen deze

elementen niets aan de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat de verzoeker niet “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort.*”

De verzoeker werpt op dat, gelet op zijn lang verblijf, zijn integratie en de door hem aangehaalde middelen niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om zijn situatie te regulariseren, maar hij verduidelijkt zijn stelling niet met concrete elementen. Bovendien heeft hij zijn verblijf en integratie aangehaald als buitengewone omstandigheid in zijn regularisatieaanvraag, doch oordeelde de verweerder dat de verzoeker door het wijzen op deze elementen niet aannemelijk maakt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland. Door louter opnieuw te wijzen op deze elementen en te stellen dat van hem niet kan verwacht worden dat hij naar zijn herkomstland terugkeert om zijn situatie te regulariseren, toont de verzoeker niet aan dat het voormeld oordeel van de verweerder foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Waar hij verwijst naar de aangehaalde middelen, kan de Raad volstaan met het verwijzen naar wat voorafgaat en waaruit blijkt waarom de grieven van de verzoeker niet kunnen weerhouden worden. De verzoeker kan, in het licht van wat voorafgaat, niet worden bijgetreden in zijn betoog dat de beslissing tot afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat.

De overtuiging van de verzoeker, dat hij ook tijdens de huidige beroepsprocedure dient te worden gedoogd op het Belgische grondgebied, is niet van aard te kunnen wijzen op een onwettigheid of onregelmatigheid bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een annulatieberoep bij de Raad heeft geen automatische schorsende werking. Een beroepsprocedure ten aanzien van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en zij verhindert ook niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het eventueel indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft evenmin een invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). De verzoeker toont overigens ook niet aan dat hij gedwongen verwijderd is alvorens hij een beroep kon indienen bij de Raad, zodat hij ook het belang niet aantoonde bij zijn grief.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4.9. De uiteenzettingen van de verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aangetoond.

Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde relevante elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.5. De drie middelen zijn derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE